

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 10C/149/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412213259
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2016:6412213259.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žiar nad Hronom samosudcom Mgr. Martinom Štubniakom v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Súd návrh žalobcu zo dňa 11.02.2016 na prerušenie konania **z a m i e t a**.

II. Súd žalobu **z a m i e t a**.

III. Žalovanej náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Podaným žalobným návrhom žalobca žiadal od žalovanej zaplatať čiastku 125,- Eur ako náhrady majetkovej škody predstavujúcej účelne vynaložené náklady na správu a vymáhanie jeho pohľadávky a čiastku 440,- Eur ako náhrady nemajetkovej ujmy (predstavujúcej 55 Eur za každý mesiac nečinnosti exekučného súdu), ktoré mu mali byť spôsobené nesprávnym úradným postupom tunajšieho súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 13Er/924/2010 (súdnym exekútorom pod č. EX 10840/2010) tým, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté dlho po uplynutí zákonom stanovenej doby.

Tunajší súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 26.11.2014 č.k. 10C/149/2012-33 tak, že návrh zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 29.10.2015 č.k. 1Co/119/2015-127 zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie v podstate s odôvodnením, že prvostupňový súd rozhodoval o nároku, ktorý nebol predmetom konania, pretože žalobca v konaní tvrdil, že mu bola spôsobená škoda a nemajetková ujma v dôsledku oneskoreného rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia a nie v dôsledku oneskoreného rozhodnutia o návrhu žalobcu na zmenu súdneho exekútora ako to posudzoval prvostupňový súd.

Po vrátení veci tunajšiemu súdu žalobca podaním zo dňa 11.02.2016 navrhol prerušiť konanie do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť žalovaná Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/6/2010 na Okresnom súde Prešov.

K tomuto procesnému návrhu žalobcu súd uvádza, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) je obligatórne a dopadá na situácie, kedy rozhodnutie v merite veci závisí od otázky, ktorú nie je v konaní oprávnený riešiť ako predbežnú (§ 135 ods. 1 O.s.p.).

Prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. je naproti tomu fakultatívne a bude namieste vtedy, ak prebieha iné konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd na také konanie dal podnet (§ 135 ods. 2 O.s.p.).

V tomto konaní žalobca vyvodzuje uplatnené nároky z tvrdenia, že exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej lehoty (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). Súdu preto nie je zrejmé (a nevysvetlil to ani žalobca), aký súvis s prejudiciálnymi otázkami aktuálnymi v konaní Okresného súdu Prešov sp. zn. 7C/6/2010 má posúdenie toho, či o žiadosti o poverenie súdneho exekútora bolo rozhodnuté v určenej lehote alebo nie, lebo táto fundamentálna okolnosť sa ani okrajovo nedotýka potreby aplikácie komunitárneho práva. Súd tu poukazuje na ust. § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. konštatujúc, že neprebíha žiadne konanie riešiace predbežnú otázku majúcu význam pre rozhodnutie vo veci, pre ktorú by bolo namieste obligatórne či fakultatívne prerušenie tohto konania. Súd preto predmetný procesný návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol.

Žalovaná v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 27.11.2014 požadovala žalobu zamietnuť. Z procesného hľadiska namietala, že zo žaloby nie je zrejmé od čoho odvodzuje žalobca uplatnené nároky. Podal ju predčasne ešte pred uplynutím 6 mesačnej lehoty určenej na predbežné prerokovanie nároku podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Nakoľko žalobca neposkytol ani súčinnosť potrebnú na predbežné prerokovanie nárokov Ministerstvom spravodlivosti SR, nepovažuje žalované nároky za predbežne prerokované. Ohľadne veci samotnej žalovaná popierala, že by došlo k nesprávnemu úradnému postupu poukazujúc na judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Paušálne náklady na pohľadávku subjektívne vyčíslené žalobcom nie sú škodou a jej vznik žalobca ani nijak nepreukázal. Rovnako mu nevznikol ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy lebo jej poskytovanie je individuálne v každom prípade. Keďže nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu a žalobca nepreukázal vznik škody (resp. nemajetkovej ujmy) ani jej výšku, nemôže medzi nimi existovať ani vzťah príčiny a následku.

Na pojednávaní dňa 18.02.2016 súd prejednal vec v neprítomnosti riadne predvolaných sporových strán s použitím ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keď právnenému zástupcovi žalobcu ako aj žalovanej bolo predvolanie doručené dňa 02.02.2016.

Súd vo veci vykonal dokazovanie jednotlivými listinami tvoriacimi obsah spisu tunajšieho súdu sp. zn. 13Er/924/2010 a zistil nasledovné:

Žalobca ako oprávnený dňa 23.07.2010 do zápisnice spísanej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým navrhol vykonanie exekúcie voči povinnému Y. X. na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 16.03.2010 sp. zn. SR/00763/10 a ktorým bola menovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi čiastku 708,- Eur s príslušenstvom. Súdnym exekútor následne v zmysle návrhu na vykonanie exekúcie požiadal žiadosťou doručanou tunajšiemu súdu dňa 23.09.2010 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Tunajší súd dňa 01.02.2011 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie.

Z hľadiska právneho posúdenia zisteného stavu veci súd uvádza, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci jeho orgánmi upravuje zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý v § 3 určuje, že štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci: a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Svojej zodpovednosti sa štát nemôže zbaviť.

Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že na vznik objektívnej zodpovednosti štátu (Slovenskej republiky) za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa vyžaduje kumulatívne (súčasné) splnenie troch podmienok: 1. nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, 2. vznik škody ako peniazmi vyčísliteľnej majetkovej ujmy na strane dotknutého subjektu a 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Zákon č. 514/2003 Z.z. neobsahuje legálnu definíciu nesprávneho

úradného postupu. Ust. § 9 uvedeného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 príkladmo za nesprávny úradný postup označuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. V zásade možno nesprávny úradný postup definovať ako postup orgánu verejnej moci (teda aj štátneho orgánu), ktorý je v rozpore s platnými právnymi normami a ktorý spočíva v inej než rozhodovacej činnosti. V prípade rozhodovacej činnosti totiž zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie a špecificky za určité rozhodnutia týkajúce sa najmä osobnej slobody jednotlivca (rozhodnutia o zatknutí, zadržaní, o treste atď.). Inými slovami, pri nesprávnom úradnom postupe je činnosť orgánu verejnej moci v konkrétnom prípade upravená právnou normou, ktorú orgán pri jej aplikácii poruší. Treba ale zdôrazniť, že nesprávny úradný postup je potrebné posudzovať s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu.

Súd preto skúmal, či bolo preukázané splnenie všetkých troch podmienok na to, aby bola založená zodpovednosť žalovanej za žalobcom tvrdenú škodu (resp. ujmu).

Z vykonaného dokazovania súd nemal preukázané tvrdenia žalobcu, žeby postupom tunajšieho súdu v exekučnom konaní sp. zn. 13Er/924/2010 v súvislosti so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia došlo k nesprávnomu úradnému postupu. Ako vyplynulo z vykonaných dôkazov, žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu bola tunajšiemu súdu doručená dňa 23.09.2010 a súdny exekútor bol poverený vykonaním exekúcie dňa 01.02.2011.

Ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) v znení účinnom do 31.05.2010 určovalo povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do 15 dní od doručenia jeho žiadosti. Zákonom č. 144/2010 Z.z. došlo s účinnosťou od 01.06.2010 k novelizácii tohto ustanovenia tak, že lehota 15 dní neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku, podľa ktorého možno exekúciu vykonať aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila (§ 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku) alebo na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených (§ 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku). V dôvodovej správe k čl. III bodu 2 zákona č. 144/2010 Z.z. ktorým došlo k uvedenej zmene sa okrem iného uvádza: „Prax ukázala, že lehota na poverenie exekútora v prípadoch, ak exekučným titulom je notárska zápisnica, alebo rozhodcovský rozsudok bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií, zbytočnom vzniku trov exekučného konania. ... Súdy nemali časový priestor ani na vyžiadanie napr. spotrebiteľskej zmluvy.“ Následne čl. II bodom 2 zákona č. 102/2011 Z.z. došlo s účinnosťou od 01.06.2011 k zmene ust. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v tom smere, že exekúciu možno vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených. Dôvodová správa k tomuto bodu novely uvádza: „Rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila v ostatnom období svojím autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhuje sa výslovne upraviť, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené.“

Z uvedeného prehľadu vývoja právnej úpravy v ustanoveniach § 44 ods. 2 a § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku preto podľa názoru súdu vyplýva, že počnúc dňom 01.06.2010 sa lehota 15 dní na rozhodnutie exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia nevzťahovala na prípady, kedy exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. I keď doslovný gramatický výklad (ktorým argumentoval aj žalobca) ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku účinného od 01.06.2010 evokuje, že 15 dňová lehota sa nevzťahovala iba na vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené, pri použití metódy teleologického výkladu (ktorý je založený na skúmaní účelu a zmyslu danej právnej normy) nemôže takýto názor obstáť. Vychádzajúc zo znenia dôvodovej správy k zákonu č. 144/2010 Z.z. totiž účelom novely v tejto časti bolo, aby sa 15 dňová lehota na rozhodnutie exekučného súdu o poverení či

nepoverení súdneho exekútora nevzťahovala na prípady, kedy exekučným titulom bol vykonateľný rozhodcovský rozsudok. Ak by toto nebolo zmyslom právnej úpravy, zákonodarca by logicky v dôvodovej správe nespomínal rozhodcovské rozsudky ale vyslovene rozhodnutia (a zmiery) rozhodcovských komisií, o ktorých však nie je ani zmienka. Tomuto výkladu podávaného súdom potom nasvedčuje aj následná novela vykonaná zákonom č. 102/2011 Z.z. účinným od 01.06.2011, ktorým sa iba z terminologického a nie z obsahového hľadiska explicitne vyjadrilo, že 15 dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia neplatí v prípade, ak ide o exekúciu navrhovanú na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok. V danom prípade preto exekučný súd nemal povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní, keďže exekúcia bola navrhovaná na podklade rozhodcovského rozhodnutia.

Ešte je potrebné dodať, že zákonom stanovená povinnosť súdu ako orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom určenej lehote predstavuje v tejto rovine garanciu ústavného práva každého na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 16/02 konštatoval, že pri posúdení toho, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Ústavný súd Slovenskej republiky prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v Ústave Slovenskej republiky alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. V rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 70/02 Ústavný súd Slovenskej republiky zasa uviedol, že ak je na jednej strane všeobecný súd viazaný v zákone ustanovenými lehotami na vykonanie procesného úkonu, na druhej strane ich dodržanie nemôže mať za následok porušenie základných zásad civilného procesu, ktoré sú nevyhnutným predpokladom realizácie širšieho základného práva - práva na spravodlivý proces, ktoré majú účastníci konania zaručené v ustanoveniach siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy a v príslušných medzinárodných zmluvách o ľudských právach, ktoré majú prednosť pred zákonom. V tomto zmysle právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na spravodlivý proces nemožno stavať proti sebe ani ich od seba oddeľovať. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách.

Súčasne je z uvedeného exekučného spisu zrejmé, že exekučný súd vzhľadom na povahu veci konal bez zbytočných prieťahov, lebo po obdržaní žiadosti súdneho exekútora dňa 23.09.2010 v primeranej dobe rozhodol o žiadosti súdneho exekútora poverením na vykonanie exekúcie dňa 01.02.2010.

Súd preto nemal preukázaný nielen nesprávny úradný postup v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ale nemal preukázané splnenie ani jednej z ďalších dvoch podmienok vyžadovaných na vznik zodpovednosti žalovanej za žalobcom tvrdené ujmy. Žalobca v tomto smere napriek riadnemu poučeniu o dôkaznej povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p. nielenže nepredložil ale ani neoznačil žiadne dôkazy, ktoré by mal súd vykonať a ktoré by podporovali to, že práve v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu v súvislosti s rozhodovaním o poverení súdneho exekútora utrpel konkrétne vyčísliteľnú a preukázateľnú majetkovú škodu či ujmu nemajetkového charakteru, ktorú by bolo namieste odškodniť v peniazoch podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Za škodu, pri vzniku ktorej sa nahrádza skutočná škoda a ušlý zisk, nemožno podľa názoru súdu považovať iba subjektívne vyčíslené (a ničím neobjektivizované) paušálne náklady na správu pohľadávky pomocou informačného systému v sume 70,- Eur, na udržiavanie a správu informačného systému v čiastke 40,- Eur a na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania v čiastke 15,- Eur. Skutočnou škodou je totiž ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného predstavujúca zníženie majetkového stavu poškodeného v porovnaní s jeho majetkovým stavom pred škodnou udalosťou. Preto pri náhrade skutočnej škody možno kompenzovať iba tie účelne vynaložené výdavky, ktoré by nebolo nutné vynaložiť nebyť škodnej udalosti. Subsumpcia žalobcom uvedených nákladov pod ušlý zisk neprichádza potom do úvahy už len vzhľadom na samotnú definíciu ušlého zisku, ktorým je zmarený majetkový prospech očakávaný s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, ktorý však nenastal v dôsledku škodnej udalosti (v danom prípade v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu). Treba tiež uviesť, že žalobca nielenže nepreukázal ale ani nijako bližšie nevysvetlil ako paušálne náklady na správu pohľadávky voči povinnému konkrétne súvisia s tvrdeným nesprávnym úradným postupom súdu, keď exekútor bol poverený vykonaním exekúcie v primeranej dobe. Ako už bolo uvedené, medzi nesprávnym úradným postupom a škodou musí existovať

príčinná súvislosť, teda vzťah príčiny a následku, pričom je podľa názoru súdu logické, že určité administratívne náklady na správu pohľadávky mal žalobca nezávisle od toho, kedy exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora.

Vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy žalobca tiež nijako nepreukázal žiaden nepriaznivý dopad (ujmu) na jeho právne postavenie ako veriteľa pohľadávky voči povinnému v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu. V žalobe síce poukázal na určité riziká vo vzťahu k povinnému (riziko zániku povinného, jeho insolvenca, riziko „zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným“), no nijako netvrdil ani nedokázal, že k takýmto následkom aj skutočne došlo v dôsledku postupu exekučného súdu. Súd tak nemal preukázaný nesprávny úradný postup, vznik škody na strane žalobcu ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody a ani vznik nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Preto žalobný návrh zamietol.

Len záverom sa k vyjadreniam žalovanej poznamenáva, že zo žalobného návrhu zo dňa 17.09.2012 je evidentné čoho sa žalobca v konaní domáhal a z akých dôvodov (§ 79 ods. 1 O.s.p.), pričom súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že žalobca ešte pred začatím tohto súdneho konania podal najneskôr dňa 25.09.2012 na Ministerstvo spravodlivosti SR písomnú žiadosť podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o predbežné prerokovanie nárokov uplatňovaných v tomto konaní. V dôsledku neuspokojenia nárokov do 6 mesiacov od podania žiadosti sa ich žalobca mohol domáhať na súde (§ 16 ods. 4 cit. zákona), keďže uvedená lehota počas tohto súdneho konania už uplynula.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a žalovanej ako účastníčke v konaní úspešnej nepriznal náhradu trov konania, pretože jej účasťou v konaní žiadne nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne vo vyhotovení trojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedené, kto ho robí, ktorému súdu je určené, ktorej veci sa týka, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup okresného súdu považuje za nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v troch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť alebo označiť dôkazy do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, v znení neskorších predpisov.